

er Landstthinget, der i denne Sag er gaaet i Spidsen. Regjeringen har forelagt Lovforslaget i Landstthinget; Landstthinget er gaaet videre i en og anden Henseende, det er Landstthinget, som har jendt os dette Lovforslag, der nu foreligger for os, det er med Landstthinget, at vi nærmest have at forhandle derom, og det er derfor til Landstthinget, de Spørgsmaal reises, som vi opfordre Folkethinget til at komme med. Men deraf følger ikke, hvad det ærede Mindretal siger et andet Sted i sin Betænkning, at vi have stillet os saaledes, at vi anse det for hensigtsmæssigt at udskyde den egentlige Forhandling til et eventuelt af Folkethinget og Landstthinget nedsat Fællesudvalg. Det er iøvrigt ikke Noget, som kan bebreides os, om vi ønskede det udsat til et Fællesudvalg, der jo er Noget, der har sin Hjemmel i Grundloven som et Middel, der ikke kan skydes til Side som noget Utilbørligt; men det ligger ikke i vor Hensigt at skyde det ud dertil. Vi haabe endnu paa Overenskomst mellem Thingene paa et tidligere Trin; men det er selvfølgelig, at hvis den ikke opnaas før, saa kan det vel i denne som i enhver Sag opnaas ved Fællesudvalg. Men under ingen Omstændigheder er det vor Hensigt med det Forslag, der her er stillet, at umuliggjøre enhver Overenskomst; den Bestyldning mangler det ærede Mindretal enhver Anledning til at rette imod os. Det, at vi ikke have indladt os paa videre Drøftelse med det ærede Mindretal, kan ikke begrunde dette; det hidrører fra, hvad jeg nylig anførte, nemlig at det slet ikke er med det ærede Mindretal, at vi kunne træffe Afgjørelse om denne Sag. Men maaste vi det ærede Mindretal ved sin Bemærkning forud sige os, at det andet Thing ikke vil antage denne Overenskomst, ikke vil besvare det Spørgsmaal, vi rette til dets Smødekommun. Ja, i saa Henseende har jeg ingen Underretning; maaste vi skulle læse Mindretallets Betænkning paa den Maade, at det er et Afslag, der paa Forhaand er givet os, men i saa Fald er det ikke berettiget at skrive, som det ærede Mindretal gjør, at vi paa Forhaand have villet umuliggjøre Sagen. Derfor det var det ærede Mindretals virkelige Hensigt at fremme Sagen, vilde det ikke forud sige, at vi ved at fremsætte et Forslag af den Natur, som vi her fremsætte det, snarere vise os hindrende end understøttende for en virkelig Overenskomst. Men derom kan jeg forsikre det ærede Mindretal, at, hvis dens Holdning har eller skal have nogen Betydning, vil den blive opfattet saaledes, at den gaar ud paa at hindre og ikke at understøtte en endelig Overenskomst. Jeg

nærer nu i Virkeligheden det Haab og den Forventning, at man vil betragte det Stridt, der her sker fra Folkethingets Side, i det Lys, som det fortjener at betragtes i, at man vil betragte det ikke som en Opgivelse af Folkethingets Standpunkt, ikke saaledes, at vi lægge denne Sag for Landstthingets og Regjeringens Fødder, men saaledes, at vi række vore Medlovgivere paa den anden Side Haanden til et virkeligt Forlig, til et Forlig, hvorved vi give Afkald paa Noget, vi hidtil have krævet og ventet, og at Landstthinget da vil gjøre Gjengæld i samme Omfang, thi det er i Virkeligheden Betingelsen for ethvert Forlig mellem ligeberettigede Magter.

Hvad angaar de Vædringsforslag, som Flertallet nu har stillet, skal jeg ikke gaa dybt i det Enkelte. Flertallet har i korte Træk søgt at fremsætte sit Standpunkt til det andet Hovedspørgsmaal, som er Folkethinget og Landstthinget imellem, nemlig Beskyttelses-spørgsmaalet, og som man ser, er der et Medlem af Flertallet, som kun nødvendig er gaaet saa vidt i Indskrænkning af Beskyttelsen som det øvrige Flertal. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at vi Andre, jeg og maaste Flere nødvendig har gjort saa store Indrømmelser til Beskyttelsen, som vi have gjort, men lad det være sagt paa begges Vegne, at det er et Kompromis, som foreligger her imellem os, et Kompromis mellem os og Landstthinget paa dette Punkt. Det er i Betænkningen fremhævet, hvorledes Landstthinget med Hensyn til Kompensations-spørgsmaalet for 9 Aar siden stillede sig meget forskjellig fra nu, ialtfald gjælder det om Flertallet i Landstthingets daværende Toldudvalg, og jeg kan heller ikke nu, da Spørgsmaalet er om Beskyttelse, undlade at fremhæve, hvorledes dette Udvalg stillede sig med Hensyn til Beskyttelses-spørgsmaalet for 9 Aar siden. Jeg holder mig her til Flertallet, til Høireflertallet. Et enkelt Udvalgsmedlem af Høire tog dengang en Stilling, hvorved han paa en Maade exciperede mod Landstthinget og i Grunden ikke vilde have gjort Noget ved Toldloven, men hans Stilling skal jeg ikke indlade mig paa lige saa lidt som paa Mindretallets, der bestod af 2 Venstre-mænd, men jeg holder mig til Høires Flertal, der bestod af 6 Medlemmer af de 9, og jeg skal nævne enkelte Punkter, hvor dette Flertal stillede sig paa en Maade, som er meget betegnende i Sammenligning med den Maade, hvorpaa det høie Landstthing nu har stillet sig. For det Første finde vi, at Regjeringen i 1873—74 foreslog, at mineraliske Bandede skulde være fri, og Flertallet i Landstthinget gif ind derpaa; nu foreslaas der en Told af 3 Dre Brutto for mineraliske Bandede